

ZIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Misijní
jarmark

Příležitost

Bartolo
Longo

Očeho
pohádka

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Daniel, Veronika
Kloučková, Karla Krejčí

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Příležitost
- 2 Co nás čeká
Prožili jsme
Kdyby jazyk můj...
- 3 Střípky z ducháčů
- 6 Misijní jarmark
Přečtěte si: Marek Woś BARTOLO LONGO
- 7 Očeho pohádka
- 8 Svědectví života: BL. BARTOLO LONGO

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu. Jeho tématem jsou tato slova: Příklad a vzor. Zejména ve vztahu k Panně Marii. Je opravdu tak nedostižná? Má pro nás slabé a hříšné smysl ji zkusit napodobit alespoň v něčem? A co teprve Ježíš? Jak moc je nám vzdálený nebo blízký on? To a ještě více se dozvíte na následujících stránkách.

Hana a Karel Komárkovi

Prosíme o příspěvky do příštího adventního čísla. Jeho tématem bude odpuštění. Uzávěrka bude 8. 11. Předem děkujeme.

Duchovní slovo - PŘÍLEŽITOST

Máme být jako Panna Maria?

Výzva brát si vzor nebo příklad z Panny Marie může v každém z nás vyvolat něco jiného. Možná se objeví radost a zájem, možná naopak nevole, protože já chci být sám sebou, a ne Pannou Marií. U někoho se objeví smutek nebo rezignace, protože na to prostě nemá. U mužů se může ozvat: „Potřebuji mužský vzor – Panna Maria ať je vzorem pro ženy!“ Možná se ve vás ozývá mnoho dalších reakcí...

Vše stojí a padá s tím, jakou máme představu o tom, co znamená mít někoho za vzor nebo příklad. Pokud je to spíše pokus dotyčného kopírovat, tedy chceme být vlastně někým jiným, než jsme, je to nezdravá představa a je dobře, že se v nás něco vzpírá. Možná je lepší mluvit o inspiraci.

Když mne někdo inspiruje, něco se probouzí v mém nitru, v mé osobnosti. Ano, něco začne uvnitř rezonovat – rozeznívat mé srdce, probouzet zvědavost a touhu. Není to nic, co by se dalo jednoduše zkopírovat jako nějaký vnější projev. Inspirace probouzí kreativitu, touhu něco z toho uskutečnit vlastním, originálním způsobem.

Tato vnitřní rezonance v srdci se nedá vynutit ani silou, ani přesvědčováním nebo moralizováním. Ba naopak, tím se uzavíráme. Náš vnitřní svět začíná rezonovat se světem druhého člověka, když se v jeho blízkosti cítíme svobodní a přijímaní. Mé srdce je otevřené, aby se ho mohlo něco dotknout, aby se mohlo vnitřně propojit s prožíváním druhého. A tak si mé srdce může „osahat“ kousek vnitřního světa druhého a objevit v něm něco, co ho oslovuje. Tak vzniká touha přijmout něco z toho za své, aby se to stalo součástí mého světa.

Od každého můžeme „nasát“ něco jiného a postupně tak vzniká krásný, originální svět naší osobnosti. Spojením různých takových „střípků“ vzniká něco zcela nového, co na světě nebylo a nebude. Jedinečné dílo, které vyrůstá z toho, jak každého z nás Bůh stvořil a jak tento dar společně s ním rozvíjíme a utváříme. Zdravý křesťanský pohled na člověka vychází také z jeho svobody a schopnosti vytvářet vztahy. Bůh nás nějak stvořil, ale nechce nás utvářet bez nás. Daroval nám určité vlastnosti, ale zve nás, abychom je ve svobodném vztahu s ním dále rozvíjeli. Právě v těchto vztazích a vzájemné inspiraci, na kterou naše srdce odpovídá svým originálním způsobem, společně s Bohem utváříme své nitro.

Když se na vzory díváme takto, může být najednou i pohled na Pannu Marii jako na vzor či inspiraci mnohem přitažlivější. Ona nás nechce upoutávat na sebe, nechce, abychom ji pouze navenek kopírovali. Ukazuje nám, co krásného může vzniknout, když se srdce otevře Bohu, nechá v sobě rezonovat jeho působení a dovolí mu, aby ho utvářel.

Od Panny Marie se můžeme učit, jak se dívá na Boha, jak mu naslouchá nejen při těch výjimečných zjeveních, ale také skrze to, co se kolem ní děje, co vnímá u lidí kolem sebe... Ano, snaží se srdcem vnímat také to, co krásného Bůh utváří v srdcích druhých.

Najednou je mi blízko nejen druhý člověk, ale i On sám. Vše krásné zpřítomňuje Boží blízkost, lásku... A najednou se začíná naše srdce proměňovat, aniž bychom věděli jak. Začínáme vidět lidi kolem sebe s velkým respektem a úžasem. A možná se tak sami stáváme inspirací pro druhé.

V takovém prostředí vzájemného přijetí a inspirace se může každý z nás rozvíjet s mnohem větší lehkostí. Ano, to je zdravá inspirace, tak můžeme být i my vzorem pro druhé – vnímat to krásné a Boží v sobě i v druhých lidech a tak v nich probouzet touhu něco z toho uskutečnit.

Nejde tedy o to, druhé upoutávat na sebe, ale vytvářet prostředí, ve kterém se mohou nechat inspirovat samotným Bohem.

Panna Maria nestrhává pozornost na sebe, ale na Ježíše: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5)

Panno Maria, prosíme, vyprošuj nám tuto milost vidět sebe i druhé Božím pohledem, tak jako ses i ty učila vnímat vše kolem sebe i ve svém srdci.

To nám všem vyprošuji v modlitbě.

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Listopad

30. 11. první neděle adventní, začátek adventu

Prosinec

7. 12. Mikulášova nadílka pro děti v kostele

19. 12. vyzvednutí a přivezení stromů pro vánoční výzdobu

20. 12. velký úklid a stavění betléma

Prožili jsme

Letošní Noc kostelů v Zábrdovicích (pátek 29. května)

Pro ty, kdo nestihli přijít nebo jsou zvědaví, co se ten večer dělo: Dvakrát večer se konala komentovaná prohlídka kostela v podání našeho pana faráře, věčná, živá a rozhodně ne nudná. Stejně dvakrát za večer bylo možné navštívit kapitulní síň bývalého premonstrátského kláštera s výkladem Veroniky Hanákové. Po celý večer byl otevřený bazar knih a farní kavárna. Velké díky všem, kdo byli ochotně k dispozici celých šest hodin.

V televizi běžela prezentace fotografií ze života farnosti. Letos jsme účastníkům přiblížili také stručné představení mučedníků Jana Buly a Václava Drboly. Třikrát za večer zazněla varhanní hudba v podání ředitele kůru Zdeňka Hatiny a zpěv Tomáše Krejčího. V sakristii ministrantům nechyběla trpělivost, ochotně ukazovali liturgické předměty všem zájemcům a vysvětlovali jim jejich použití.

Modlitba prostupovala celý prostor kostela: přímělnou modlitbu nabízely dvě dvojice. V poslední hodině se večerním kostelem linul zpěv a modlitby z Čenstochovské kaple, kde probíhala modlitba za rodiny a přednesení všech úmyslů, které jsme předem vybrali od lidí.

Po celý večer byli k dispozici průvodci, kteří vítali, informovali, povídali si s návštěvníky a provázeli je. Letos se kromě oštěřených dobrovolníků zapojilo více teenagerů a mladší generace a bylo to znát. Vznikaly spontánní, živé rozhovory. Lidé vyprávěli své příběhy spojené se zábrdovickým kostelem, někteří byli prostě rádi, že je někdo vyslechl a věnoval jim pozornost.

KDYBY JAZYK MŮJ...

Kdyby jazyk můj byl čistým
plamenem,
rád bych pověděl,
jaké světlo prosí v nitru mém,
by po tvářích lidí smělo se rozlítí...
Ale snad Matko, pohled můj poví ti,
–
že bych rád, Matko má, se rozběhl
v dav a dával políbení pokoje,
z tvých Rtů je vzav...

MODLITBA

Pane, myslím na chvíli, až se tato
země promění,
až budeme bez břemen a věčným
světlem oděni,
prosím tebe pro lásku, jež chabou
k tobě mám,
duše naše údové jsou tvoji, živý
jsme a bolestný tvůj Chrám.
Pane, smiluj se. Kriste, smiluj se.
Pohled, jak se hlady, prázdnotou
a zarytostí třeseme:
proto, Bože, úpěnlivě prosí tebe
srdce mé,
prosím tebe pro lásku, jež chabou
k tobě mám, -
duše naše údové jsou tvoji, živý
jsme a bolestný tvůj Chrám:
Pane, smiluj se. Kriste, smiluj se.
Bože, nechod', nechod' již tak
zbědován.

Bohuslav Reynek

Jeden z dobrovolníků vypráví: „Osobně jsem s lidmi, kteří si přišli okouknout knížky, mluvil o ledasčem – a nemuselo to být ani o Bohu a víře. Jen tak o jejich radostech, o životě. Mnozí si tak trochu „stěžovali“, že je náš kostel málo otevřený, nebo spíš téměř zavřený. Prý kolem něj chodí na procházky už delší dobu a teprve teď se dostali do jeho útrob a mohli si ho projít.“ Poděkoval také celé partě za společnost a zvlášť ocenil mladé: „Bylo fajn, že jste se do toho letos dali vy mladí. Dobré bylo, že jste hodně oslovovali ty, kdo přišli – z mého strategicky umístěného knižního stanoviště to bylo vidět. A to je důležité, aby příchozí viděli, že o ně máme zájem a že jsme rádi, že přišli.“

Večer se skvěle vydařil: lidé byli nadšení a někteří vyloženě překvapení, jak je u nás příjemně. Děkujeme všem, kdo přišli, a těšíme se na příští Noc kostelů!

VK

STŘÍPKY Z DUCHÁČŮ

Mluvit o Ježíši jako o příkladu může mít svá úskalí. Všechny velké osobnosti dějin nám mohou být příkladem v něčem. Zakladatelé náboženství, vědci, umělci, charakterní lidé. Možná v něčem i sportovci. Jenže Ježíš mezi ně nepatří. Má jinou identitu. Je vlastním synem stvořitele.

S ním nemůžeme zacházet jako s volitelným předmětem, jako s jednou z mnoha možností. Ježíš Kristus je Pán. Na druhou stranu ale uznáváme, že když se stal člověkem jako my, ale neměl hřích, nutně představuje vzor, jak být správným člověkem.

Od něj se učíme, jak se modlit, čemu přikládat váhu, jak se dívat na majetek. Jak se chovat k chudým, nepřátelům a k lidem na okraji společnosti. Podobat se mu, šlapat po jeho cestě, je naše velká útěcha. Svatý Izidor ze Sevilly píše: „Ať se nechlubí, že je křesťanem, kdo je jím jen podle jména, ale ne podle činu. Jakmile však jméno provázejí i skutky, je to opravdový křesťan. Dokazuje totiž svými činy, že je křesťan, i když kráčí podobně, jako krácel ten, od kterého odvodil své jméno.“

Pokud Ježíš Kristus zemřel smrtí, kterou jsem měl zemřít já, pak kdybych se měl ujistit, že mi otec nejen odpustil, ale že mě i hluboce a plně miluje, pak bych oprávněně cítil, že je mým úkolem vést život naplněný mravní statečností.

Moje hříchy byly přece odpuštěny, jenže Boží přízeň by v tom případě byla beze zbytku závislá na tom, jak si v životě povedu. Ježíš ale nezemřel jen smrtí, kterou jsme měli zemřít my. Ježíš také vedl život, který jsme měli vést my.

Pokud věříme v Ježíše, netěšíme se jen z užitku Jeho smrti. Nejsou nám jen odpuštěny hříchy, ale těšíme se navíc i z užitku Ježíšovy poslušnosti. Raniero Cantalamessa to uvádí na příkladu zápasníka z arény.

Po nesmírných námahách a nebezpečích vybojuje zlatou medaili. Protože ji sám nepotřebuje, jde a daruje ji těm, kteří mu v hledišti fandili. Teď oni mají zlatou medaili, ačkoliv z námahy a utrpení nepodstoupili nic.

Užitek mají z toho, že byli na straně vítěze. Pokud vím, jsou v evangeliu jen dvě situace, kdy Ježíš sám sebe výslovně staví za vzor.

Jen dvě. Jednou řekne: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“ To je Matouš 11, 29. A podruhé řekne: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jeden druhému umývali nohy.“ To je Jan 13, 14–15.

A tak se na tyhle dvě situace pojďme podívat. Dvě situace, o kterých Ježíš výslovně řekl, že si přeje, abychom se mu podobali. Abychom „ulapili“ jeho příklad.

Situace umývání nohou, jak asi chápete, je symbol něčeho většího a hlubšího, protože sama o sobě ta událost je zanedbatelná. Když mně někdo neumyje nohy, tak si je budu umývat sám, jinak budou špinavé. No to je toho. Ale Ježíš říká: „Dal jsem vám příklad.“

A teď, jaký příklad chtěl dát? Odpověď je v evangeliu: „Kdo se chce stát velkým, ať je vaším služebníkem. A kdo chce být první, bude vaším otrokem, protože ani syn člověka nepřišel, aby se nechal obsluhovat, ale aby sloužil a položil svůj život jako výkupné za mnohé. To najdete u Matouše 20, 26–28.

Zatímco učedníci jsou zaměstnání diskuzí o tom, kdo z nich je první, Ježíš tiše vstane, hledá lavor a ručník. Potom se vrátí a klekne si před Petra, aby mu umyl nohy. (6:02) Ježíš jako by chtěl shrnout obsah svého života, aby učedníkům zůstal zapsaný v paměti.

Říká tím, že celý jeho život, od začátku do konce, byl umýváním nohou, tedy službou lidem. Dal nám příklad života pro jiné. Ustanovuje službu a povyšuje ji na životní styl a model vztahů v církvi.

Služba sama o sobě není žádná ctnost. V žádném seznamu ctností nebo v seznamu ovoce Ducha svatého ji nenajdete. Sama o sobě je neutrální a rozdíl je ve vnitřním postoji, v motivaci.

S jakým nastavením koná Ježíš? Protože miloval svoje, miloval je do krajnosti. Jan 13, 1. Služba je vyjádřením základního kamene Nového zákona. Lásky, která nehledá vlastní zájem, ale zájem druhých a daruje se. Napodobuje tím Boha, který jako úplné a absolutní dobro může milovat jen nezištně, bez vlastního zájmu.

Všechno přece má, nic nepotřebuje. A z toho důvodu je služba znakem těch, kdo něco mají a můžou to poskytnout. Ten, kdo je první, má proto být služebníkem všech.

Kromě nezištnosti přináší umývání mohou ještě jednu významnou kvalitu, a to je pokora. Láska a pokora dohromady tvoří evangelní službu. Řekli jsme si, že aby se služba stala ctností, musí být motivovaná láskou. Služba bez lásky, bez laskavosti, to je spíš fanatismus.

Jak se pozná, jestli sloužíme? Stačí se zeptat, které služby vyhledáváme a kterým se určitě chceme vyhnout. Jsme ochotní vzdát se té vznešené služby ve prospěch nějaké nenápadné, kterou nikdo neocení? A v tomhle ohledu mají přednost služby, o kterých nikdo neví a vidí je jen Otec.

Sám vnucovat druhým svou vůli a svůj způsob vidění, to je také v protikladu s duchem služby. Ti, kteří to dělají, často nechápou, jaké utrpení působí jiným. Stěžují si na nedostatek uznání, dokonce se cítí jako oběti.

V rodinách takové autoritářství přináší mnoho utrpení. Neslouží, zotročuje. Bylo by dobré se zeptat lidí kolem nás a dát jim možnost vyjádřit se k tomu, jak se jim s námi vlastně žije. Službě také odporuje mnoho sebehledání, když se z mého pohodlí stává modla.

Kristus neměl zálibu sám v sobě (Římanům 15,3) a nežil sám pro sebe. Někdy jeho pokora byla v tom, že si sedl za stůl a nechal se obsluhovat. Dovolit druhým, aby v jeho prospěch něco udělali. Byl především služebníkem Boha, svého Otce.

Také my máme vykonávat především tu službu, kterou nám světil On.

Druhá věc, ve které nám Ježíš výslovně řekl, že ho máme následovat, že nám dává příklad, je: Učte se ode mne, neboť jsem tichý, pokorného srdce. Chápete, že ono to s tou službou úzce souvisí. Že jsou to buď stejné věci, nebo velmi příbuzné. Ptejme se: Co tak pokorného Ježíš udělal? Měl snad nízké sebevědomí nebo mluvil u sobě skromně? Vůbec.

Tak co tedy udělal, abychom ho nazvali pokorným? Sestoupil a přišel sloužit. Od chvíle vtělení nedělal nic jiného než, že se snížil. Stvořitel na kolenou před stvořeným.

A to je královský způsob, jak se podobat Bohu. Ovocem modlitby nad tímto tématem by mělo být odvážné přehodnocení vlastního života. Zvyky, povinnosti, pracovní čas, rozdělení a využití času. Abychom zjistili, jestli je to skutečná služba. Sloužíme bratřím, nebo si jimi posluhujeme?

Není službou, když nejsme nezištní, hledáme uznání nebo zadostiučinění. Když se chceme cítit jako dobrodinci. Požadavky evangelia jsou velmi radikální.

Ať neví tvoje levice, co dělá pravice. (Matouš 6, 3).

Kristus nehledal zálibu v sobě.

Pojďme si říct trochu víc o pokoře.

Svatá Anděla z Foligna říká: Pokora spočívá v tom, že duše vidí Boha a sebe samu, tak jak má. Tehdy je duše ve stavu hluboké pokory, a čím hlubší je pokora, tím větší je Boží milost. Marná je každá modlitba bez pokory, protože po modlitbě je pokora pro člověka nejdůležitější.

Tady má jedno tvrzení, za které píšu otazník, ale poslechněme si to. Panna Maria důvěřovala jedině ctnosti pokory a dosvědčila, že Bůh se stal člověkem v jejím lůně pro její pokoru v srdci. Řekla, že shlédla na poníženost své služebnice. (Lukáš 1, 48).

Na jiném místě píše tato mystička: Moji milovaní synové, v tomto mém posledním napomenutí vás žádám, abyste usilovali být maličci a opravdově tiší a pokorní, a to nejen ve vnějších dílech, ale i v hloubi vašich srdcí. Nestarejte se o moc ani o pocty, ani o přední místo. Nevhodná je každá soběstačnost, která činí duši pyšnou.

Pravdou totiž je, že duše nemůže mít nikdy lepší vhled nebo poznání, než když vnímá svou nicotu. My hledáme slávu v očích lidí, předstíráme, že vlastníme dobré věci, které nemáme, a falešně popíráme svou zlobu a živě si připisujeme dobré skutky, více nebo méně neoprávněně, při každé příležitosti. Tak to je Anděla.

Pár myšlenek o ovoci pokory od svatého Silvána. Proč se člověk trápí na zemi? Trápíme se, protože nemáme pokoru.

Lidé se neučí pokoře. Kvůli své hrdosti nemůžou přijmout Ducha svatého, a proto trpí celý svět.

To takhle ředitel divadla mluví s jedním začínajícím autorem a říká mu: „Pane Novák, kdo vám to poradil, abyste napsal divadelní hru?“ A on na to tak hrdě: „Nikdo, pane řediteli.“ A ředitel říká: „A proč jste ho neposlechl?“

Maminka se tak líčí před zrcadlem a její malá dcera se ptá: „Mami, co to děláš?“ „Ale, maluju se, broučku.“ „A k čemu je to dobrý?“ „Abych byla krásná.“ Holčička se zamyslí a říká: „Aha. A za jak dlouho to začne působit?“

Ted' se vraťme k Silvánovi. Ten říká důležité věci.

„Kdyby lidé poznali Pána, jak je milostivý, pokorný a mírný, za jednu hodinu by se změnila tvář celého světa a u všech by byla velká radost a láska. Ty říkáš: Mám mnoho trápení. Pán říká: Pokoř se ale uvidíš, že tvé trápení se promění na pokoj, takže i ty sám se budeš divit a řekneš: Proč jsem se předtím tak mučil a trápil? Ale teď se raduješ, protože ses pokořil a přišla Boží útěcha. Ted' tě radost neopustí, protože máš v duši pokoj, o kterém Pán řekl: Svůj pokoj vám dávám. (Jan 14, 27) To znamená,“ uzavírá Silván, „že Pán dává pokoj každé pokorné duši.“

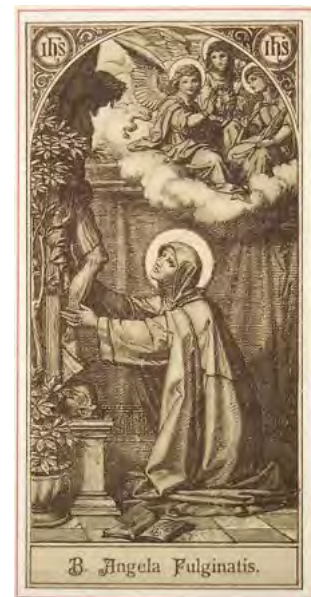
A ještě Anděla: „Kdo je skutečně zakořeněný v pokoře, může vést andělské rozhovory: čisté, svaté, plné pokoje. Tato vzácná ctnost činí duši laskavou ke všem, otevřenou a milující. Moji milovaní, kdyby se mi doneslo, že pokora z vás učinila lidi jednoho srdce a jedné mysli, moje duše už by se kvůli vám nemusela znepokojoval.“

A znovu Silván: „Pán nás často jakoby neposlouchá, ale je to proto, že jsme pyšní a neprospělo by nám to. Je těžké rozpoznat v sobě pýchu, ale toho, kdo je pyšný, Pán nechává, aby se potrápil svou bezmocností, až dokud se nepokoří. Pokoře se nenaučíš naráz. Proto Pán říká: Učte se ode mě pokoře a krotkosti. Abychom se ji naučili, je potřeba čas. Někdo zestárnul, ale pokoře se i tak nenaučil a nemůže pochopit, proč mu není dobře, nemá pokoj a jeho duše je sklíčená.“

Na závěr mám slov o přijetí příkladů. Jak přijmout dobrý příklad? Nejdřív prosím pozor, abychom nezaměňovali dar a povinnost. Dostali jsme milost sloužit v pokoře a lásce. Dar předchází povinnost a umožňuje její plnění. Můžeme se těšit z toho, že smíme sloužit. Já nevím, jestli vám to vůbec někdy „brnklo o uši“, protože se to modlí až příliš často.

Tak teď vám to přečtu hodně pomalu: „Vzdáváme Ti díky, že smíme stát před Tebou a můžeme Ti sloužit.“ To už jste někdy slyšeli? Můžeme se radovat z toho, že ještě aspoň nějak zvládneme sloužit, že ještě máme komu sloužit.

Můžeme být šťastní, že nás Pán povolal k takovému způsobu života.

Otázky:

Co mě motivuje k službě?

Jak se mi daří sloužit nezištně?

Jakou mám zkušenost s přínosem pokory pro svůj život?

Podle našeho pana faráře upravila redakce

Misijní jarmark

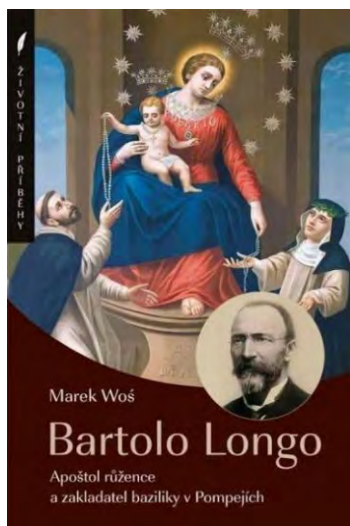
Letošní jarmark proběhl v neděli 13. 9. 2026. Byl spojen s otevřenou farní kavárnou. Výtěžek je určen pro dětské oddělení nemocnice v Ugandě.

Při misijním jarmarku se vybralo asi **65 000 Kč**. Díky všem, kteří připravovali, nosili, prodávali, kupovali.

Z farního webu

Přečtěte si: Marek Woś BARTOLO LONGO

Apoštol růžence a zakladatel baziliky v Pompejích

Kniha vypráví podivuhodný příběh sv. Bartola Longa (1841–1926), v mládí spiritisty a kněze satanistické sekty, který po svém obrácení vykonal úžasné dílo a dožrál ke svatosti. Narodil se v italském Latianu a vystudoval práva. Během studií v Neapoli ho vtáhly kruhy volnomyšlenkářů a okultistů, v mládí dokonce vysluhoval černé mše a denně se účastnil spiritistických seancí. Po svém zázračném obrácení a povolání žil převážně v Pompejích, kde zasvětil svůj život rozsáhlému dílu pro sirotky a děti vězněných, ale také šíření modlitby růžence, k čemuž ho vybídla samotná Panna Maria.

Nechal zde postavit baziliku Panny Marie Růžencové, která se stala jedním z nejvýznamnějších poutních míst. Pompejská novéna, již sestavil, si získala oblibu věřících po celém světě. V roce 1980 ho sv. Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného a v roce 2025 podepsal papež Lev XIV. dekret k jeho svatořečení.

Marek Woś (*1977) se narodil v polské Poznani, na univerzitě Adama Mickiewicze vystudoval filologii a filmovou vědu. Založil nakladatelství Rosemaria a je znám jako filmový kritik. Více než dvacet let se věnuje šíření úcty k Panně Marii Pompejské a svatého Bartola Longa, rediguje časopis Královna posvátného růžence.

Úryvek z knihy:

Mario... svého otce nenáviděl. Na vlastní oči viděl, jak zabil jeho matku. A zřejmě z tohoto důvodu, aspoň tak to chápal Bartolo, „nikdy neodpouštěl a dělalo mu radost, když se mohl pomstít. Svou odvetu si vždycky naplánoval a už předem svému protivníkovi naznačoval, že ho trest nemine. Byl téměř netečný k vlastní bolesti a utrpení.“ [...]

Následující rok se Mario připravoval na první svaté přijímání. Příprava ke svátostem pro něj byla dobou těžkého vnitřního zápasu, ale Boží láska mu pozvolna pomáhala vymýtit nenávist ze srdce, ačkoli určitá averze vůči otci v něm stále přetrvávala.

Díky svátostem se však pomalu měnil, a kdykoli nezvládal svou prudkou povahu, šel ke zpovědi a přijal svaté přijímání. Postupně se proměnil k nepoznání: z malého tyрана vyrostl ochránce slabších, který vždy odpouštěl jako první a přimlouval se za své kamarády.

Na svátek Panny Marie Růžencové ho Bartolo povzbudil k tomu, aby se pomodlil za svého otce a napsal mu dopis. Mario s návrhem souhlasil. Odpověď přišla rychle. Otec byl přesvědčen, že syn k němu necítí nic jiného než čistou nenávist. Mariův dopis naplnil jeho srdce nesmírnou radostí.

(s. 173–174)

Očeho pohádka Lk 11,42-46

Pán řekl: „Běda vám, farizeové! Odvádíte desátky z máty, z routy a z každé zeleniny, ale nedbáte na spravedlnost a lásku k Bohu. Tohle jste měli dělat, a tamto nezanedbávat. Běda vám, farizeové! Máte rádi přední sedadla v synagogách a když vás lidé pozdravují na ulicích. Běda vám! Jste jako neznatelné hroby, a lidé, kteří přes ně chodí, to nevědí.“ Jeden ze znalců Zákona mu na to řekl: „Mistře, když takhle mluvíš, urážíš i nás!“

On odpověděl: „Běda i vám, znalci Zákona! Uvalujete na lidi břemena, která sotva mohou unést, a sami se těchto břemen nedotknete ani jedním prstem.“

Otázky

Proč Ježíš napomínal farizeje?

Jací se farizejové chtěli zdát lidem?

Co hlavně měli farizejové dělat, co jim říká Ježíš?

Co vyčítal Ježíš znalci zákona?

Co je to máta?

V jedné pohádkové zemi měli školu, kam chodili jenom prvňáci, druháci a třetáci. A protože to byla pohádková škola, tak měli třeba předmět, který se jmenoval: Jak se stát růžovou princeznou. Nebo měli předmět: Jak zabít draka. Pak měli předmět: Jak se stát drakem. Pak měli předmět: Jak zabít růžovou princeznu? Ne, to ne! Ale Jak se zachází s živou vodou, Jak se zachází s kouzelným prstenem... A mimo jiné měli předmět, který se jmenoval Svět kouzel a učil je tam mocný čaroděj, který se jmenoval Všeckověz. Když už děti uměly všechna základní kouzla, tak jim Všeckověz řekl, že je vezme si strašlivého Světa zdání, kde se všechno jenom zdá. Děti si řekly, nám se zdá věcí, to je v pohodě! No tak řekl Všeckověz mocné zaklínadlo a ocitli se v úplně jiném světě. U cesty seděla nějaká paní a strašně plakala. Přiskočila k ní malá Maruška, která měla dobré srdce a ptala se jí: "Co se vám stalo?" "Přepadli mě loupežníci a všechno mě obrali! Nemám peníze na jídlo a na léky!" A Maruška, protože měla tak dobré srdce, jí dala všechny svoje peníze. A ta paní řekla: Ale to nestačí, já mám deset dětí! A tak přišel Honzík a taky jí všechny své peníze a

taky svou svačinu. Ale paní to stále nestačilo: "Moje děti jsou strašně nemocný a bez léků umřou!" A celá třída za ní přišla a všichni jí dali peníze i svačinu, takže jim nic nezůstalo. Potom šly děti dál, až došly k obrovské jeskyni, že které se ozýval hrozný řev a šlehaly plameny. Druháci Martin a Pavlík vytáhli svoje školní meče, řekli nad nima zaklínadlo a šli dovnitř. A tam našli sedmihlavého draka, který řval a plival plameny. Pustili se s ním do boje, trochu je popálil, ale protože měli kouzelné meče, vybojovali s ním velkou bitvu, usekli mu šest hlav ze sedmi a drak s tou sedmou před nima utekl do hloubky jeskyně, kam už za ním nemohli, protože tam nebylo nic vidět.

Kouzelník Všeckověz svolal třídu a říká dětem: "Tak co jste udělaly?" "Zachránily jsme chudou maminku a přemohli jsme strašlivého draka!" A kouzelník říká: "Aha. A teď si nasadte Brýle pravdy!" To jsou speciální brýle, které děti v kouzelných školách mají a ukazují věci, jaké jsou ve skutečnosti. Nasadily si tedy Brýle pravdy a šly tu cestu znova. Přišly k té chudé paní, ta tam pořád ještě seděla a nahlas říkala: "Mé děti nemají oblečení, nemají oblečení!" Jenže děti přes Brýle pravdy viděly, že je to zla čarodějnice, která si v srdci říká: "Obrala jsem je o jídlo, Obrala jsem je o peníze a teď je odběru ještě o oblečení!" Potom šly k jeskyni, drak řval a plival oheň jednou hlavou, ty ostatní mu teprve dorůstaly. Ale přes Brýle pravdy děti uviděly malého hodného dráčka, který se jenom hrozně moc bojí a chtěl by mít kamarády.

Všeckověz svolal děti: "Co jste se naučili? František odpověděl: "Že může být velký rozdíl mezi tím, co kdo říká a jaké má srdce." A Hanička říká: "Naučili jsme se, že ze sebe nemáme dělat, co nejsme." Kouzelník Všeckověz se moudře usmál a řekl: "Výborně, děti, výborně!"

Takže Ježíš chtěl dobré srdce a žádnou přetvářku.

Podle našeho pana faráře upravila redakce

Svědectví života: BL. BARTOLO LONGO

„Mé povolání je psát o Marii, sloužit Marii, milovat Marii.“

Bartoloměj Longo se narodil 10. února 1841 ve zbožné rodině v Latiano poblíž Brindisi v jižní Itálii. Jeho matka Antonie, zbožná žena, ho už od útlého dětství učila modlitbě růžence. Bartoloměj byl velmi živým a nadaným dítětem. Hrál na klavír a flétnu, byl dirigentem školního orchestru. Měl velké literární nadání, zájem projevoval také o šerm a tanec.

Ve službě satana

V roce 1858, po absolvování střední školy, nastoupil na právnickou fakultu univerzity v Neapoli. „Neapol je Neapol, zde ďábel tančí svůj pekelný tanec a naše doba přinese katastrofu!“ – tvrdil rodinný přítel, a jak se ukázalo, měl pravdu.

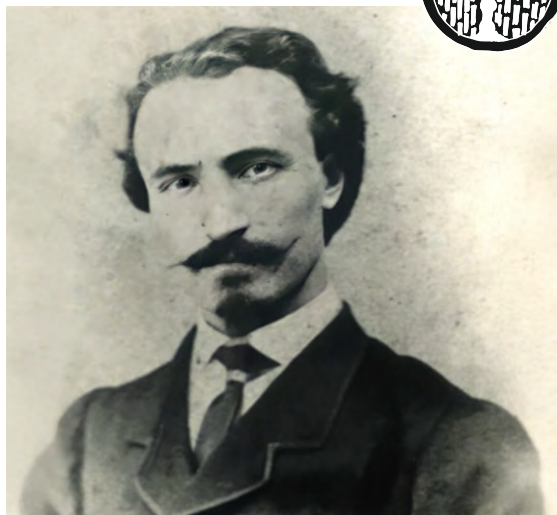
Itálie v té době prožívala neklidné období. Katolická církev se dostala do protikladu se silným nacionalistickým hnutím. Církev v Evropě se také musela vyrovnávat s rostoucí popularitou spiritismu a okultismu.

Vysoké školy byly napadeny vlnou ateismu, materialismu a liberalismu. Na univerzitách převládalo proticírkevní smýšlení, veřejně se prezentovala nenávist proti víře, volalo se po odstranění náboženských symbolů z veřejných míst nebo se zpochybňovala neomylnost papeže. Katolickou teologií se otevřeně pohrdalo. Mnoho studentů, a dokonce i pedagogů, také zkoušelo okultní a spiritistické praktiky.

Pod vlivem ateistického prostředí se víra Bartoloměje zhroutila. Vrhł se do reje městského života: žil večírky a zábavou. Náboženství, které si přinesl z domova, se stalo neatraktivním, připadalo mu jako folklor. Začal pochybovat o existenci Boha. Zapojil se do protináboženského hnutí a postupně se stal agitátorem antiklerikalismu.

Jeho novým náboženstvím se stal spiritismus, který, jak se mu zdálo, odpovídal na mnoho jeho otázek. Vstoupil do tehdy populární spiritistické sekty v Neapoli. Doufal, že díky kontaktu s duchy se dostane k pravdě. Dospěl k závěru, že církev je příčina všeho zla. Organizoval proticírkevní akce a vyzýval věřící, aby vystupovali z církve.

V krátké době udělal takový „pokrok“, že anti-biskup sekty ho ustanovil knězem satana. Během jednoho z rouhavých rituálů Bartoloměj upsal svou duši ďáblu. Stále více se propadal do černé propasti. V satanském poblouznění Longo setrval rok a půl. Praktikoval rituály, které parodovaly svaté svátosti, organizoval spiritistické

seance a účastnil se protipapežských řečnických vystoupení iniciovaných zednáři. Po rituálech černé magie se vždy několik dní nemohl dostat k sobě. Tvrdil, že ho pronásledují ďábelské vize a noční můry. Jeho život se točil jen kolem spiritistických seancí a černých mší. Ztratil orientaci, co je dobré a co je zlé.

Po čase se u Bartoloměje začaly projevovat příznaky deprese, paranoie a posedlosti. Velmi zhubl. Dostal se až na pokraj šílenství.

Konverze s pomocí přátel

Jednoho dne se mu zdálo, že slyší prosebný hlas svého mrtvého otce, který ho nabádal k návratu k Bohu. V zoufalosti požádal o pomoc rodinného přítele, profesora Vincenza Pepeho, a svěřil se mu se svým žalostným stavem. Ten, šokovaný jeho vyznáním, se ho otevřeně zeptal, jestli chce zemřít v blázinci a být odsouzen navždy. Bartoloměj odmítl. Dlouhé rozhovory s přítelem ho přesvědčily, aby se vzdal satanismu a opustil sektu.

Profesor Pepe seznámil zuboženého Longa s odborníkem na filozofii a teologii, dominikánem Albertem Radentem. U tohoto otce se Bartoloměj vyzpovídal a brzy si ho vybral jako svého duchovního vůdce. Otec Radente učil mladého právníka základy teologie, podporoval jeho duchovní život, vedl ho k modlitbě a postu a později ho přijal do dominikánského třetího řádu. Jako své řádové jméno si Bartoloměj zvolil „Rosario“ („Bratr růženec“).

V té době začal konat pokání. Navštívil své bývalé známé ze sekty a snažil se je obrátit. Setkal se však s výsměchem a pohrdáním. To ho neodradilo. Navštěvoval módní kavárny a místa setkání neapolských studentů a veřejně se zříkal svých omylů. Naposledy také zašel na spiritistickou seanci, držel v rukou medailku Panny Marie a zvolal: „Zříkám se spiritismu, protože je to jen spleť lží a bludů!“

V roce 1864, po získání doktorátu z práva, se Bartoloměj vrátil do svého domova v Latianu, kde zahájil advokátskou praxi. Měl v té době dvě známosti, které už směřovaly ke sňatku, ale dospěl k názoru, že by měl sloužit církvi jiným způsobem. Setkal se s otcem Emmanuelem Riberou, redemptoristou, který mu předpovídal, že Bůh chce skrze něho vykonat velké dílo a že je povolán k důležité misii. Pod vlivem tohoto kněze „Bratr růženec“ složil slib čistoty.

Období pokání

Otec Radente mu řekl, že musí napravit škody, které způsobil ostatním svým dřívějším životním stylem. Ještě v Neapoli proto Bartoloměj začal pomáhat chudým a nemocným. Prohluboval také svůj duchovní život: pravidelně se účastnil mše svaté, modlil se růženec, přijímal svátost smíření a eucharistii. Zároveň působil jako právník, při výkonu svého povolání však neprožíval pokoj, neboť jeho práce často vyžadovala využití právních mezer nebo obranu zločince.

Seznámil se také s Kateřinou Volpicelli, která vykonávala charitativní práci a přemýšlela o formě apoštolátu zasvěceného Ježíšovu Srdci. Přišel k ní s úmyslem jí pomáhat. V jejím domě začal spolupracovat s hraběnkou Mariannou de Fusco. Velmi si porozuměli a Bartoloměj se stal její oporou i v rodinných záležitostech, převzal správu hraběčina velkého majetku a stal se zákonným zástupcem jejích dětí. Toto přátelství přineslo do života Bartoloměje zásadní zlom, stali se neoddělitelnými společníky v charitativní činnosti. V roce 1885 spolu uzavřeli manželství; zároveň si však slíbili, že budou žít v čistotě, jako bratr a sestra. Vzájemně si pomáhali, jeden druhého obdivovali a respektovali.

Tehdejší tisk šířil ateismus a nenávist vůči církvi, Bartoloměj chtěl prostřednictvím tisku hlásat Boží království. Aby byl na tuto službu dobře připraven, začal studovat gramatiku, literaturu a filosofii a opustil advokacii.

Osobní povolání

Poprvé se Bartoloměj vydal do Pompejí v říjnu 1872 kvůli správě majetku hraběnky de Fusco. Setkal se zde s velkou duchovní bídou. Longo zde našel polorozpadlý kostel, lid neznalý víry a neschopný modlitby a nevzdělaného faráře, který se staral o vše jiné než o farnost. Bujela zde velká pověřivost.

Při procházce po okolí se zde mladý advokát dostal do stavu rezignace a zoufalství. Byl přesvědčen, že kněžství ve službě satana je podobně jako kněžství ve službě Boha věčné, a dospěl k názoru, že je navždy zatracen. Později napsal: „Navzdory pokání jsem byl neustále pronásledován myšlenkou, že patřím satanovi a stále jsem jeho otrokem a že na mě čeká v pekle. Když jsem na to myslel, dostal jsem se do stavu zoufalství a byl jsem blízko sebevraždy. Tehdy jsem v srdci uslyšel ozvěnu slov otce Alberta, která opakoval po Panně Marii: „Ten, kdo rozšiřuje můj růženec, bude spasen.“ Tato slova osvítila mou duši. Padl jsem na kolena a zvolal jsem: „Jestli jsou tato slova

pravda, budu zachráněn, protože neopustím tuto zpusťšenou zemi, dokud zde nerozšířím tvůj růženec.“

V té samé chvíli se ozval zvon farního kostela, který lidem ohlašoval čas modlitby Anděl Páně. Byla to jako pečeť mého rozhodnutí.“

Misie v Pompejích

Bartoloměj pochopil, že ho Bůh přivedl na toto místo, aby zde pomáhal chudým ve víře. Přemýšlel, odkud začít, a zvolil růženec. Řekl tehdy: „Královno nebe, neodejdu, dokud tu neuvidím vítězství tvého růžence!“ Lidé zde slavili pohanské kulty a věřili pověrám. Jen málo z nich chodilo do kostela. Bartoloměj začal chodit od domu k domu, učil rolníky modlitby, vytvořil růžencové bratrstvo. Začal s vyučováním katechismu a zval do kraje kněze misionáře, aby mu pomohli kázat.

Ve Valle di Pompei se nacházel kostelík, určený ke zbourání. V roce 1873 Bartoloměj začal kostel opravovat a zkoušel různé způsoby, jak do něj přivést lidi. Toužil zde mít obraz Panny Marie Růžencové. V roce 1875 dostal poškozený obraz Boží Matky, Královny růžence, pocházející z neapolského vetešnictví. Postaral se o jeho odbornou restauraci a plátno přiozdobil drahokamy a korunkou, požehnanou papežem Lvem XIII.

13. února 1876, kdy ho Bartoloměj s velkou úctou instaloval jako oltární obraz na podstavec z lurdského mramoru, zde došlo k prvnímu uzdravení dvanáctileté Clorindy, která byla považována za nevyléčitelně nemocnou. Od té chvíle přicházelo do malého kostela před Královnu růžence stále více lidí i z širšího okolí, a jak rostl počet těch, kteří se před obrazem společně modlili růženec, rostl i počet zázraků uzdravení.

Nová bazilika Panny Marie Růžencové

Mariánské hnutí v Pompejích stále rostlo, docházelo zde k nespočtům obrácením. Proto biskup pověřil Bartoloměje postavením nového kostela, neboť původní již velikostí nedostačoval. Začala se vytvářet představa poutního místa. Longo se pustil do díla bez zkušeností a bez prostředků. Z lidského pohledu nemohl uspět. Začal organizovat sbírky, snažil se získat pravidelné přispěvatele. Psal do časopisů, žebal. Sklízel chválu, ale prožíval i útoky od novinářů, projevy nenávisti ze strany ateistů a závisti od některých kněží. Přece se však jeho dílu začalo dařit, Bartoloměj věřil, že je to na mocnou přímlovu Panny Marie.

Na svátek sv. Kateřiny Sienské roku 1876 byla podepsána kupní smlouva na pozemek, na němž měl kostel stát, a 8. května byl položen základní kámen. V tomto roce začínal Bartoloměj s třemi sty pravidelnými přispěvateli, roku 1883 na stavbu pravidelně přispívalo již dvanáct tisíc lidí.

Stavba byla dokončena za 15 let; na svěcení kostela, které se konalo 6. května 1891, se sešel nekončící zástup kněží a věřících, kteří zaplnili celý chrám i náměstí.

V roce 1894 se stal kostel v Pompejích nejvýznamnější svatyní Panny Marie Růžencové na světě a byl Lvem XIII. povýšen na papežskou baziliku.

Bartoloměj a růženec

Longo stále chodil s růžencem a zpovídal se dvakrát týdně. Jeho modlitba byla tak intenzivní, že jeden člověk, který ho viděl, ho popsal těmito slovy: „Viděl jsem ho často s otevřenou náručí a očima upřenými k nebi nebo k obrazu naší Matky Boží, aniž by věděl, co se děje kolem něj. Na otázku, zda viděl Matku Boží, Bartoloměj odpovídal: „Ano, ale ne tak, jak je v nebi.““

Na příkladu kontaktu dvou přátel ukazoval, jak nás může růženec měnit. Když při meditaci jednotlivých tajemství důvěrně hovoříme s Kristem a Pannou Marií, navykáme si žít podle jejich pokorného, trpělivého a dokonalého vzoru. Je to jako v životě dvou blízkých přátel, kteří tím, že jsou často spolu, se připodobňují ve svých návycích. Tvrdil, že „růženec je zároveň meditace i prosba. Vytrvalá modlitba k Matce Boží je založena na důvěře, že její mateřská přímlova může od Srdce jejího Syna získat vše.“ Matku Boží proto označoval jako „všemohoucí z milosti“. V růžencové šňůře Bartoloměj viděl „pouto“, které nás svazuje s Bohem; pouto, které je láskyplné a synovské. Díky jeho iniciativě papež Lev XIII. v roce 1883 ustanovil měsíc říjen jako měsíc modlitby růžence.

Od roku 1884, kdy se mu podařilo uvést do provozu tiskárnu, začal Bartoloměj Longo vydávat časopis „Růženec a Nové Pompeje“, který se z počátečního třítisícového nákladu vyšplhal na dnešních tři sta tisíc výtisků a je tištěn a rozesílán do celého světa.

Sociální činnost

Kromě budování baziliky a poutního místa se „Bratr růženec“ snažil zlepšit životní podmínky místních obyvatel. Dbal o rozvoj města a pracovní příležitosti v něm.

Usiloval o budování sociálního bydlení pro dělníky a chudé. V roce 1887 založil u baziliky sirotčinec, později to byly další útulky pro děti, večerní škola, zřídil tiskárnu a knihvazačskou dílnu, v níž větší děti našly zaměstnání.

Od roku 1891 se staral o děti vězňů, které byly ponechané svému osudu. V městečku bylo postaveno nádraží, telegraf, nemocnice a meteorologická observatoř.

V roce 1897 založil Kongregaci Dcer svatého růžence, které mu pomáhaly v sirotčincích. Sám pracoval se sirotky a dětmi vězňů, učil je modlitby a řemeslo. Říkal: „Mým učitelem při výchově dětí nejsou slavní pedagogové a jejich školy, ale sám Kristus.“ Musel bohužel bojovat s tehdejšími vědci, kteří zpochybňovali možnost vzdělávat děti zločinců a vychovat z nich „slušné lidi“.

Pod vlivem dopisů, modliteb a zbožnosti dětí, které byly v péči Longa a sester, se ve vězení obraceli i jejich rodiče. V apoštolské a dobročinné práci mu věrně pomáhala jeho žena Marianna, Kateřina Volpicelli a doktor Josef Moscati.

Pronásledování na konci života

Během čtyřiceti let práce pro Pannu Marii Růžencovou v Pompejích se mnoho lidí obrátilo k Bohu, Bartoloměj však získal také mnoho nepřátel. Byl obviněn ze soukromých zájmů a velikášství. Stal se předmětem pomluv kvůli údajnému zneužití finančních prostředků, byl podezříván ze zpronevěry sbírek a žádan, aby odstoupil ze všech pozic, kde měl odpovědnost za peníze. K tomuto pronásledování se přidali někteří členové duchovenstva a jejich hlasy dosáhly až k papeži. Ačkoli Lev XIII., Benedikt XV. a Pius XI. dílo podporovali slovy i výsadami, Pius X. byl skeptičtější. Během jeho pontifikátu se proto Longo vzdal veškerého práva na dílo v Pompejích. Byla to nesmírně těžká zkouška, v pozadí stál politický konflikt a věřící byli rozrušení z nesrozumitelného rozhodnutí Svatého stolce. „Bratr růženec“ to nesl důstojně. Později byl zproštěn všech obvinění. V roce 1906 se Bartoloměj a hraběnka Marianna rozhodli, že všechna díla v Pompejích odkáží Apoštolskému stolci. Doposud byly pozemky majetkem jeho ženy a bazilika byla psaná na zřizovatele. Odmítl návrh papeže, aby se stal správcem chrámu a pracoval ve městě jako pokorný dělník.

V práci pro církev nepřestával ani ve vysokém věku. Navštěvoval děti v sirotčincích a děti vězňů, pro něž byl druhým otcem. Věnoval se také spisovatelské činnosti: „Dokud mi bude tlouci srdce, stále budu šířit růženec, knihy a časopisy k slávě Královny posvátného růžence!“

9. února roku 1924 zemřela Marianna de Fusco, milovaná přítelkyně a manželka Bartoloměje. Dědicové hraběnky zabrali její domy a Bartoloměj zůstal bez prostředků. Tato situace se stala příčinou jeho velkého utrpení. Longo odešel do rodného kraje, do Francavilli. Teprve po usilovném přemlouvání přátel se vrátil do Pompejí. Stejně jako v roce 1872 neměl nic. Ale tentokrát na něj čekalo jeho město. Obyvatelé svého dobrodince slavnostně a radostně přivítali.

Za celoživotní dílo mu 30. května 1925 kardinál A. Sili předal papežské ocenění rytíře Velkého kříže Řádu Svatého hrobu v Jeruzalémě. Při předávání Bartoloměj přednesl svou závěť, v níž uvedl, že už vlastní pouze toto vyznamenání, které odkazuje svým sirotkům, aby nezapomněli, že pro uvedení ctností do života je zapotřebí mít rytířskou odvahu. Správci baziliky odkázal své tělo s prosbou, aby bylo uloženo k nohám trůnu jeho Královny.

Na konci svého života prožíval Longo krásné přátelství s doktorem Moscatim, který byl i jeho lékařem. Josef Moscati viděl Bartoloměje naposledy ráno 5. října 1926. Ještě ten den se vrátil do Neapole, a ačkoli ještě nevěděl, že Longo zemřel, řekl své rodině: „Bartoloměj odešel do nebe.“ Poslední hodiny svého života tento bývalý právník prožil při modlitbě růžence, obklopený svými milovanými sirotky. Jeho poslední slova byla: „Mou jedinou touhou je vidět Marii, která mě zachránila a vytrhla mě ze spárů ďábla.“ Zemřel ve věku 85 let na

oboustranný zápal plic, úplně chudý – o všechno zařízení jeho bytu ho připravili nepřátelsky

naladění příbuzní jeho zesnulé manželky. Lidé si ho zapamatovali jako velmi srdečného a přátelského muže. Byl pohřbený v plášti rytíře Svatého hrobu na místě, které si přál – v kryptě pod milovaným obrazem Panny Marie v Pompejích, které zasvětil a obětoval všechno.

Již po osmi letech, 8. května 1934 byl zahájen beatifikační proces. 26. října 1980 byl tento bývalý satanista, který konvertoval a stal se šířitelem modlitby růžence, povýšen k úctě oltáře. Jan Pavel II. prohlásil, že život Bartoloměje Longa je „modelem pro dnešní laické katolíky“. Jeho památka se slaví 6. října. V současné době probíhá proces jeho svatořečení a zároveň se otevřel i proces blahořečení jeho manželky Marianny de Fusco.